

Ο 80ΕΤΗΣ ΑΣΚΗΤΗΣ ΠΟΥ ΕΦΕΡΕ ΣΑΛΟΝ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΠΟΛΙΝ

Ο ΕΚΠΤΩΤΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΩΦΡΟΝΙΟΣ ΕΞΟΜΟΛΟΓΕΙΤΑΙ: «ΔΙΝΩ ΑΔΕΙΕΣ ΓΑΜΟΥ ΑΝΤΙ 25 ΔΡΧ., ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΠΑΝΤΡΕΥΩ ΟΣΟΥΣ ΣΥΖΟΥΝ ΠΑΡΑΝΟΜΩΣ»

«ΔΕΝ ΜΟΥ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ ΑΓΡΑΜΜΑΤΟΙ ΚΑΙ ΜΕΘΥΣΟΙ ΠΑΠΑΔΕΣ. ΝΑ ΣΤΕΙΛΟΥΝ ΚΑΛΟΥΣ»

«ΑΦΗΣΑ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΝΑ ΣΑΠΙΣΟΥΝ ΓΙΑΤΙ ΣΤΟ ΠΟΙΜΝΙΟ ΜΟΥ ΔΕΝ ΕΧΩ ΦΤΩΧΟΥΣ».- ΦΟΡΕΙ ΧΟΝΔΡΟΠΑ-
ΠΟΥΤΣΑ ΚΑΙ ΤΡΙΜΜΕΝΟ ΡΑΣΟ. - ΘΑ ΑΣΚΗΣΗ ΕΦΕΣΙΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΣΥΝΟΔΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

ΜΙΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΕΡΙΟΔΕΥΟΝΤΑ ΕΙΣ Β. ΕΛΛΑΔΑ ΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΟΝ ΜΑΣ κ. Θ. ΔΡΑΚΟΝ

Ὁ Ἐκπαιτὼς Μητροπολίτης
*Ελευθεροπούλεως Σαφρόνιος ἔ-
χει γίνει τὸ θέμα τῆς ἡμέρας
στὴν Καβάλα καὶ τὴν γύρω πε-
ρίοχην. Πολλοὶ λέγουν ὅτι εἶνε ὁ
*νας ἀγὼς «ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ»,
ἐνῶ ἄλλοι τὸν κατηγοροῦν ὅτι
ἐ«θασανίζει» τὸ ποινικοῦν Βο-
ρείον Ἑλλάδα κ. Θεοδ. Δράκος
ἐπετύχε νὰ τὸν ἔχει μέσα στὸ ἄν-
θρωπο, νὰ ἐρεϊσμένον σπι-
τακι, ὅπου ὁ ἰδιόρρυθμος 80ε-
τῆς ἱεραρχεῖς ἔχ' σὰν ἀσκήτην,
καὶ νὰ τοῦ ἀποστήσει μιαν ἐν-
δοφέρουσαν συνέντευξιν, τὴν ὁ-
ποῖαν δημοσιεύουν κατωτέρω.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΠΟΛΙΣ, Φεβρουάριος.
—Κιτάγω αυτόν τον 80ππ Ιεράρχη.
—Ευτύχητος μου κόμην η ημερ-
α της συστημένης σου. Από καρ-
δαιότητα τι έχει εξακαθίσει τις υ-
ποθέσεις του με τόσο φρόνημα.
—Ήρβα, τού ελπα, για να σάς
δώ και να σάς παρακαλέσω να μ' α-
ναστήσετε σ' όριμηναν έρωτηρη.
—Εμβαθιά διόφορα πράγματα. Πολλοί
αυτά παρουσιάζουν σεν άσκητη. 'Αλ-
οί ώς ένε ιδιόδρομην Μητροπολίτην,
τού νοιάζει ήσσην να δασανήν τού
οιόνειν του. Ένε αλβία, τίς δέν
εχρήματα τού έγγραφου της 'Ιερής
υπόδοι του σάς κηρύσει έκπαιττον;
—Τό έλαδα, μέ είδοιτονα στην

Ἰὼν Ἀθήνα καὶ θ' ἀσκήσω ἑφ' ἑσιν. Θὰ πύ-
γαινα μόνος μου τὰ τοὺς τὰ εἰπῶ,
ἀλλὰ ἔχω μὴ φοβερὴν ἐκείνην, με-
πίκνουν καθε τὸς τὰ δάκρυα καὶ φο-
βῶμαι μὴ παρεξηγηθῶ. Νομίζον ὅτι
κλαίω γιὰ τὰ τοὺς συγκινήσω καὶ
τὰ τροποποιήσουν τὴν ἀπόφασιν, ποὺ
ἔλαβαν.

— Πῶς ἐσπρίχθησαν γιὰ νὰ λά-
βουν αὐτὴ τὴν ἀπόφασι;

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΔΙΕΝΕΙΜΕ
ΡΟΥΧΑ ΣΤΟΥΣ ΑΠΟΡΟΥΣ

— Η πιο σημαντική κατηγορία είναι, ότι δεν διένειμα τα ρούχα στους άπορους, αλλά τ' άφησα να σπρίσκουν.

Ἡ ἀλήθεια εἶπε, ὅτι πιστεύω ὅτι δὲ
ἔχω πραγματικὰ φτωχοὺς ὁ πό-
νιό μου. Οἱ πραγματικὰ-φτωχοὶ δὲ
λένε ποτὲ, τί πενιεύω. Οἱ κατεργα-
σθες εἰναι ἐκεῖνι πὺς μὰς ἐξευλόγη-
σι! Ἐγὼ ἤθελα πρῶτα νὰ διαπιστώ-
σῃ οἱ εἶχαν πραγματικὴ ἀνάγκη γιὰ
νὰ τοὺς τὰ μοῖραϊς. Ἐτοῖς ἐμειναν τὸ
ροῦχα. Μὰ δὲν τὰ εἶχα ὁ πότῃ
γιατὶ ἀπολούσταται δὲν ἔχει ὑπόγειο
τὸ σπῆνι. Ἐγὼ καὶ δὲν ἴκη γιὰ
τὴ τῇ ὑπόθεσι, μὰ ἀππλάστην ἀπὸ τὸ
Ἐστῆς.

— Με συγχωρείτε για την έξω πα-
ρατήρηση: Βλέπω ότι ζητάτε μία πο-
στωχική ζωή... ασυνήθιστη με το
θρησκευτικό αξίωμά σας. Κι' έπειτα
η Μητροπολιτική κατοικία σας έχει
τά χάλια της. Είναι αλήθεια, ότι άρνη-
θήκατε κάθε χρηματικό κοινωδύι για
την επίσκεψή της:

«Ὁχι μόνο γι' αὐτό τό κτίριο
 ὡλά ἀκούει καί γιά ὅλες τίς ἐκκλη-
 σίες τίς Μητροπόλεις μου. Ὁ νό-
 μος πῶς σφαιρῇ. Ἀπὸ γῆρας ἔχω προ-
 σελῇ καί τό παροικίον. Οὐτε στασι-
 δια, οὔτε ἀνέμενοι, οὔτε ἐπιβόρ-
 σις τοῦ δαπέδου, τίποτε. Νά ἀνεύ-
 ρουν θύνη μου ἡ χρησιμομένης ἐκκλη-
 σίας. Κι' ἐμεῖς δὲν εἶχαμε χρησιμομένης ἐκ-
 κλησίας. Ἐστὶ, δὲν ἐπύρρα τό λεπίτα.
 Ὅσο γιὰ τίς ἀτομικές ἀνάγκες μου,
 αὐτὸ δὲν με νοιάζει. Δὲν μπορῶ ἐγώ,
 ἄλλωστε, νά ζῶ με ἡσέλι καί νά ἐχῶ
 δῶ τ' ἀγῶνα, ὅλη γύρω μου ὁ κόσμος
 οὐτοφανεῖ. Ὅπως περὶ ἐκεῖνος, δὲν
 περῶμαι κι' ἐγώ...»

— Ἔμαθα, ὅτι σὲ μερικὰ χωριά οἱ ἐκκλησιῆς δὲν λειτουργοῦν γιατί διώξατε ἢ κάνατε ἀγῶνες τοὺς ἱερεῖς

ΤΙ ΛΕΓΕΙ ΔΙΑ ΤΟΥΣ
ΙΕΡΕΙΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΧΗΣ ΤΟΥ

— Βεβαίως. Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ ἐγὼ παπὰ ἄνθρωπο, ποὺ ἐπέτρεχε νὰ διοισχίσει ἱερεὺς ἀντὶ... ζήλων βοῶν! Τί νὰ τοὺς κάνω τοὺς ἀγρόμιματους καὶ ἀστοχειλεύτους παπάδες; Τὸ σκεπρὸ μου ἐνὶ νὰ κάνω τὸν ἐξῆς συνδυασμόν: Ὁ δασκάλος τοῦ χωριοῦ νὰ εἶνε καὶ παπάς. Ἔτσι καὶ τὰ παιδιὰ θὰ μορφωθῶν καὶ θὰ ἐκτελέσῃ πλῆρην συνειδήσειν τὰ καθήκοντά του. Τώρα, τί νὰ τοὺς κάνω τοὺς ἀστοχειλεύτους καὶ τοὺς μεθύσιους; Ἐνῶς ἀπὸ αὐτοὺς μάλιστα πίνει πρὸς τὸν πολὺ ποὺ δὲν ἐρεῖται τί κάνει. Ση-

κάνει μέσα στους δρόμους του χω-
ριού τὰ ράσα του και αποκαλύπτει
την γυμνότητά του! ... Τί να τὸν κά-
νω τέτοιο παπά;

— Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι ἔχουν μείνει
ὁλόκληρα χωριὰ χωρὶς παπὰδες:

— Βεβαίως, δὲν μπορούσα νὰ κά-
νω διαφορετικά. Τὰ χωριά αὐτὰ εἶνε
ὁ Ἀκροπόταμος, ἡ Νέα Πέραμος, τὰ
Κηπιὰ, ἡ Ἐδοχή, τὸ Κοκκινόχωρι καὶ
τὸ Ὀφρύνιο.

— Καὶ πῶς λειτουργοῦνται οἱ κά-
τοικοί τους:

— Πάει ὁ παππᾶς τοῦ διπλανοῦ
χωριοῦ. Τὴν μιὰ Κυριακὴ λειτουργεῖ
στὸ ἓνα καὶ ἄλλη στὸ ἄλλο.

— Καὶ τὸν χειμῶνα;
— Τοῦ στέλνουν κανένα ζῶο καὶ

τὸν παίρνουν. Καμμιά φορά ὅμως τὸ
ξεχνάνε.

— Δεν θά μπορούσε νά βρεθῇ καμ-
μιὰ λύσις;

— Δὲν γίνεται τίποτε, γιατί πρέ-
— ΒΛΕΠΕ Η ΣΕΛΙΑΑ —

—

ΕΝΑ ΣΥΓΚΛ

ТА АПОДОНТА

Ο ΤΣΩΡ
ΧΡΟΝΩ

Ο ΦΟΝ

Αὐτὴ εἶνε μ
διάλεξι ποὺ ἐν
ξενοδοχείου
στὴν Ρώμη τ
1943. Στὸ ε
Γερμανὸς διο
μιάς κατὰ τ
τιωτικῆς δυνά
μὲ τὴν παρο

